

ARANYOSVIDÉK.

Torda-Aranyosmegye közigazgatási, közmivelődési, társadalmi heti lapja és a Torda-aranyosmegyei gazdasági egyesület hivatalos közlönye.

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.
Megjelenik minden vasárnap.

FELELŐS SZERKESZTŐ: **Borbély György**
Szerkesztő-bizottság:
NAGY OLIVÉR, dr. SZENTPÉTERY LAJOS,
NAGY ALBERT.
Szerkesztőség: Kazinczy-u'ca 7. sz.
Laptulajdonos **K. WERESS SÁNDOR.** — Lapkiadó **HARMATH JOZSEF**-czéggel.

Hirdetési díj árszabály szerint.

Kéziratok nem adatnak vissza.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez intézendők.

A pénzküldemények pedig a lapkiadó céghez.

Olvasó-közönségünkhöz.

Közel két éve, hogy „Aranyosvidék“ cím alatt ezen társadalmi és megyei érdekű lapot megalapítottam. Célom volt, hogy vármegyénk és annak székvárosa érdekeit szolgáló hirlap létesüljön, s hogy mikép értem el célomat, tanúsítja az, hogy annak fennállására biztosítotték egy intelligens olvasó-közönség állandó pártolása, s a lap szerkesztését átvevő szerkesztő-bizottság szakértelme, ügybuzgalma. A kritika tehát a lefolyt idő után hirlapirói működésekre nem kedvezőtlen; s hogy ezt elértem köszönhetem és köszönöm az olvasó-közönség pártolásának és munkatársaim önzetlen segítségének. Bár sorsom ügyvédi irodának Kolozsvárra történt áthelyezésével megvalni késztet szeretett szülővárosomtól, de érdeklődésem a lap szellemi része iránt továbbra is megmarad. Kitartást kívánok a szerkesztő-bizottságnak, s az „Aranyosvidék“ olvasó-közönségét és jóbarátait kérem, hogy tartanak meg továbbra is jó emlékezetökben.
Torda, 1892. szeptember 26.

Kövendi Weress Sándor.

Az „ARANYOSVIDÉK“ hetilap szerkesztését **K. Weress Sándor** úrtól alólírottak átvettük s a mennyire legjobb akaratunktól és tehetségünktől függ, vármegyénk és városunk érdekében azt irodalmi színvonalon fentartani is igyekszünk. A lapnak eddig szerzett és megtartott érdemeit készséggel és elismeréssel nyilvánítjuk s azt az érdemet a lap számára kisebbiteni nem, sőt növelni, de legalább úgy megtartani — a jövőben is egyike lesz legfőbb érdekeinknek. Csak köz- és nem magánérdekeknek fogunk szolgálni. A magán szenvedélyességektől távol állunk. Ellenben a közügyi és társadalmi rend tisztázására szükséges adatokat leplezetlenül tárjuk fel s az erre célzó véleményünket is nyílt bátorsággal mondjuk el.

AZ „ARANYOSVIDÉK“ TÁRCZÁJA.

A MAGYAR NÉPHEZ.*)

Örvendj . . . örvendj magyar nemzet,
Kit a nemes scythia nemzett;
Ki annyi jó- s balsors után,
Megfogyva bár, él e hazán. . .

Vigadj . . . örülj Árpád sarja,
Ki a véstől nem félt soha,
Kit az ármány gyilkos keze,
Nem törhetett meg sohase . . .!

Ki hazáját drága áron,
Vérrel vette meg egykoron,
A hét vezér eskü vére,
Egy kehelybe csurgott érte.

És az eskü meglón áldva,
Jutalma lett e szép haza;
Ős atyáink hős halála:
Volt e honnak váltságdíja!

Nyugosznak az áldott porok,
Legyen e föld könnyű rajtok,
S emléküket őrizze meg
A hála és a kegyelet . . .

Nekünk hagyták e szép hazát,
Melynek neve: Magyarország,
A habzó négy folyam mentén,
S a hét halom bérczes terén.

*) Elmondta szerző a tordai iparos-egylet Kossuth-ünnepején, Kossuth születése 90-ik évfordulójakor.

E tekintetben munkánk körébe tartozik elsősorban vármegyénk és városunk érdekét szolgálni. Továbbá az irodalmi társadalmi, tanügyi stb. fontosabb mozgalmakat figyelemmel (s a politikát kivéve) véleményünkkel fogjuk kísélni. Szórakoztató és nemesítő olvasmányokul a tárczában költeményeket, kisebb elbeszéléseket eredetiben és fordításban, aestetikai dolgozatokat, értekezéseket, rajzokat stb. fogunk adni.

Az „Aranyosvidék“ barátjai közül a szellemi támogatásra fölkértük egyelőre is a következő írókat:

Abrányi Emil (Budapest), dr. Adorján Jenő (Gyéres), Agyagási Vidor (Maros-Vásárhely), Albert János, Bartok Lajos (Budapest), dr. Bogdányi Lajos, Bartha Albert, Betegh Ferencz (Gyéres), dr. Betegh Miklós (M.-Luda.), Boros György (Kolozsvár), dr. Damokos Andor, Derzsi Jenő (M.-Újvár), Demeter Dénes (Kolozsvár), Érssek Elek, Fúzi Sándor, Felszeghy Dezső (Tur), Györfly József (Budapest), Gspann Károly (Kolozsvár), Gál Gyula (Kolozsvár), Gál Miklós (Toroczkó), Harmath Lujza (Mosony), dr. Horváth Miklós, Jékely Aladár (Kolozsvár), dr. Jankó János (Budapest), Józán Miklós (Oxford), Kuskó István (Kolozsvár), Kanyaró Ferencz (Kolozsvár), Kanyaró Mihály Várfaiva, Kerekes Sámuel M.-Vásárhely, K. Kovács Gyula (Kolozsvár), Kriza Sándor, Kovács Gyárfás Popánfalva, Molnár János M.-Ludas, Nesselfeld Miklós, Nagy Balázs, Nagy Gyula (Kolozsvár), Orel Géza Eger, Pethő Miklós, Porcsolt Kálmán Budapest, Perszina Alfréd, Pálfi János (Toroczkó), Péterfi Lajos Kolozsvár, Rédiger Béla, Rimánóczy Kálmán Berlin, Sebesi Samu Kolozsvár, Szarvas Lipót, dr. Szentpétery János, Sándor Kálmán, Szabó Géza, Vég Máttyás Brassó, K. Weress Sándor Kolozsvár, Wölcshy Gyula, dr. Vajda Emil, dr. Wolff Gyula, Vajna Ödön, Thoroczkay Lajos (F.-Szé.-György), ügyvéd Molnár Károly Torda, dr. David Lajos A.-Jára, Borbély Sándor Vác, Nagy Elemér Csáktornyai.

Az itt felsoroltakon kívül pedig megyénk értelmiségét e helyen kérjük fel: szíveskedjenek lapunk erkölcsi és anyagi támogatásában részt venni. Hiszen látjuk, hogy van hazánkban oly megye, melyben a központon kívül 18 hirlap hirdeti a felvilágosodást; a mi vármegyénk is igényt tarthat egyetlen egy lapra, mely közügyeinket tárgyalja s a közmívelődést elősegítse. Hiszen tudjuk, hogy a hirlap az általános műveltségnek gyorsan lüktető ere

Itt élünk mi még azóta,
S ajkunkon a régi nóta:
„Szép hazánkért mindig ha kell,
Leszámolunk az étellel!“

Oh és hányszor adóztunk már,
— Ha az adó vérdíjjal jár, —
Hányszor folyt a magyar vére
E hazáért, — olcsó bérbe. . .

Fájó szívvel emlékezem,
Mennyi csatát vitt nemzetem,
S milyen vadul törtek rájok:
Kunbesenyők . . . vad tatárok.

Azután meg a törökök,
Egyre-másra itt voltak ők;
Majd az osztrák s muszkahadak,
Csakhogy éppen fel nem faltak.

De az Isten, ősiünk atyja,
Hő imánkat meghallgatja,
S nem engedi, hogy a magyar
Elvesszen, — ha egyet akar. . .

De ha viszály dúlt közöttünk,
Mindannyiszor megbűnhödtünk,
Hiszen másképp: Mohács, Várna,
Vagy Világos — miért fájna?!

A midőn így gondolkodom,
Átszáll lelkem századokon,
S ama hősök képét látom,
Kik győztek a szent csatákon.

És eme szép lelki képben,
Ott látom a dicső fényben,

Megyénk, vidékünk érdekében kérünk, nem is áldozatot, csak igazságos pártolást lapunk számára. Mi részünkről áldozattal kezdjük munkánkat, a mennyiben némi megterheléssel vettük át s azonkívül az előfizetést is jóval alább szállítottuk.

A lap eszméletlenül a Harmath-nyomda művezetője vállalta el.

A lap külterjedelme s megjelenése marad, mint volt, ára azonban sokkal olcsóbb. Így az „Aranyosvidék“ előfizetési ára most a következő:

(6 frt helyett) egész évre 4 frt.
(3 „ „) félévre 2 „
(1.50 „ „) negyed „ 1 „

melyre im tisztelettel előfizetést nyitunk s gyűjtőknek 10 előfizető után tiszteletpéldányt küldünk. Minthogy az előfizetés jóval alább szállott, előfizetőknek a hirdetéseknel 10% kedvezmény lesz.

Torda, 1892. szept. 30.

Az „Aranyosvidék“ szerkesztősége:
BORBÉLY GYÖRGY
felelős szerkesztő.

NAGY OLIVÉR, dr. SZENTPÉTERI LAJOS,
NAGY ALBERT
szerkesztő-bizottsági tagok.

Hirlapirodalom.

(y.) Mikor nem volt hirlap és hirlapirodalom s az általános műveltségnek egyéb szervei és idegei, a könyvek is ritkaság számba jöttek, lassabban terjedett az általános műveltség. Annak egyes ágai ha virágzottak is, mint egyes szaktudományok, de elzárva voltak a nagy világ elől, mint az üvegházi növények, melyekben jobbra csak a kertészek gyönyörködhetnek.

Ama nagyok szent alakját:
— Kik a nemzet szívét birták.

S megmondjam, vagy tudjátok-e
E dicső sort ki zárja bé:
Egy hatalmas élő alak . . .
Szövétnéke a magyarnak?!

S mintha színről színre látnók,
A kilenczven éves aggot,
Hogy a magyar nagy hontalan
Kossuth Lajos közöttünk van.

Rá a tussal magyar zene,
Hogy a visszhang százszor zengje
E szép „Emlékünnepején:
Kossuth Lajos éljen . . . éljen!

(Torda, 1892. szept. 18.)

GSPANN KÁROLY.

Két álom. Egy felolvasás.

Az E. K. E. kirándulásáról 1892. szept. 25.

Felolvasatott volna az erdélyi kárpát-egyesület kolozsvár-, torda-, toroczkói kirándulásakor, 1892. szept. 25. Tordán tartott ünnepélyén.

„A pirkadó hajnal szétlövelte sugarát. A felkelő nap bearanyozta a Felek tetőt. S az Emke aegise alatt felcseperedett E. K. E. mint egy tábor lepi el a Felek északi oldalát s a „pacsirta égbe furó éneke“ alatt vonul a tetőre, a hajnal éles levegője meg-megcsipkedi némelyiknek hozzá nem szokott patyolat arcizmát. De ez már a turistásággal jár. E nemes turistai kiránduláshoz azért csatlakoztak olyan sokan férfiak és nők vegyesen, előkelők és kö-

Ha a tételt megfordítjuk, akkor azt mondjuk, hogy most, mikor az általános művelődés a haladó stadiumban van, elkerülhetetlenül szükséges a hirlapirodalom. Haladás és hirlap saját létük érdekében közösen vonzák egymást.

Az emberi szellem fejlődése hozzá magával és diktálja a törvényt, hogy önmagát a fejlődést hirdesse; mert az emberi szellem nem zárt falak közé van kárthatva, mint a pinczék növénye, hanem a szabad levegőre az élet átutazóinak gyönyörködésére rendeltetve, mint a nyílt mezők virága.

E törvény végrehajtására, az emberi jobb szellem hirdetésére pedig a hirlap vállalkozik, melynek, mint evangelium hordozónak, homlokára kell hogy süttve legyen a bátorság és nyílt igazság bélyege. Ott jár ő, mint közvetítő, a világosság és homály között, s fátylát tart a félelmes sötétségnek. Elvesz a világosság honából egy-egy sűrgő, egy üszköt, s azt a méltóság öntudatára még nem ébredt alvó szivek éjszakájába dobja. Fölkeresi, meglátogatja az emberek szenvedéseit, s egy-egy vigasztaló szót hagyva ott, kinzóikat ítéletre vonszolja. Ott áll ő szélteben, hosszában, mindenütt az emberek millióinak érdekét szolgálva: mint a véredényekben az élet feltétele, úgy jár rajta át a szellemi élet vérkeringése, az élet essentiája; mint a csatorna a száraz rétet, úgy termékenyíti meg ő a lélek mezejét; mint a kereskedelemnek a közlekedő csatornája, utja és vásártere, olyan országutja ő az emberi szellem általános fejlődésének; keresztüljár rajta az ipar, a kereskedelem, művészet, mesterség, tudomány és költészet, mind megannyi vándor, s mindenikhez van egy áldó szava; hátán hordja az élet terhét, a megélhetés kenyerét, elől kebléhez szoritja, s szívében viseli a vallást, a szeretetet, a szabadságot: legféltettebb kincseit, mint az édesanya sziveszerelmének magzatját, melynek előbb érzését ápolja és fejleszti, aztán gondolatának ad szárnyat, s végre világgá bocsátja . . . B.

zepések, mert országos mozgalommal indult s két megyénk a lakosságát bolygatta fel csendes nyugalomból avval az édes örömmel töltve el a kebleket, hogy a híres hegyhasadékok megmászásával s contemplatiojok kiterjesztésével a hazai turistika emeléséhez és dicsőségéhez hozzájárulnak, s hogy mind ezeknek hegyibe a „tordai pogácsa“ fővárosában a már híressé válnak gyógy-sósfürdő partján felépült diszes szalonban olyat mulatnak egyet, hogy hétvármegyére (siebenbürgen) szól.

Ilyen buzgó érzelmekkel és gondolatokkal jön a tábor.

Legelől jönnek a dali gavallérok (cavallerie) zabolázhatatlan vasparipáikon (nemzetközi nyelven: velócipéd.) Főgondolatjuk odairányul, hogy gondolkodások sehova se irányuljon. Jól eső gyönyörrel rohannak át a változásokon. Új meg új dolgok képzetét csakugy nyeli be az érzékek a tikkadásig.

Hajrá! az élet álom, s szavalja is egyik: „Társak! miglen az élet tart, addiglan örüljünk!“ — álmunkban — (Träumerei).

Hátrább emelkedik lassan a hegytetőre a hadtest, az E. K. E. valóságos tagjainak phalauxa öregekből és ifjakkól, különféle alaku és nagyságu kocsikok elhelyezkedve, ki elől, ki hátul. Van nagy csevegés, általános lelkesedés az uton, komoly és tréfa szó, vig nevető ajkon, vicczek, tréfák, élczek, férczek. Valódi komoly turistikai érdekek szökdösnek le azonban némelyek a Felek tetőn a szekerekről s egy mohosult sirkőről szájalommal olvassák az alatt

Méhészeti előadás.

Mult vasárnap d. u. 30—32 tagból álló méhész s méhészeti kedvelő társaság gyűlt össze Gombos László kereskedő feleki szőlőjében. Élénk érdeklődéssel szemlélték az amugy is régi jó ismerősök előbb csak úgy külsőleg a háromféle kasokat (Dzieron-Berleps, paraszt s a combinált paraszt kasokat, de az igazi méhészvér akkor szállta meg még azokat is, kik inkább méz, s nem méhgazdák, mikor Horváth postafőnök megkezdte előadását. Igen idényszerű tárgyat választva, a méhek beteleltetését mutatta be Egy Dzieron-Berleps-féle kasból a lépeket s méheket kiszedve, ezeket azután visszarakva beteleltette. A jó karban lévő lépek visszakerültek, a hibások helyet másokat kaptak az ifju anyás, elég jó állapotban lévő méhek. De a gondos méhész még erősebb tette őket, egy parasztkas méheit is, a lépeket a rajtok levő méhekkel együtt kivágva, a betelelt kas mézterébe tette. Ha majd megbarátkoznak, egy erős méhállam lesz a két királyságból. Ugyancsak két kaptár népét egyesítette hasonló célból Horváth postafőnök. Salétromos vattát gyujtott az egyik kas alá, az elszédült méhecskék mind lehullottak a lepedőre, könnyű volt azután az elaléltakat a másik kas dohányfüstös méheihez szorni. Mig az otthonuktól megfosztottak aléltaságokból, a gazdák pedig nikotin élvezésükből felocsudnak, azalatt egymással meg is barátkoznak, s békésen megférnek a közös otthonban.

A bámulatos, s hosszas praxistról tanuskodó gyakorlati előadást a hívogató gyepen elméleti követte. Röviden, de nem kevésbé alaposan, s tanulságosan fejtette ki Horváth postafőnök a beteleltetésnél követendő eljárást. Csak erős s fiatal anyás családok hagyhatók meg, gyengéket egyesíteni kell. Gyenge méhcsaládok, ha télen át el nem pusztulnak, az új ivadék felnevelésével fogják az egész nyarat eltölteni. Elegendő mézzel lássuk el méheinket, 8—10 kiló 6 keret egy családnak. Fellette óvjuk őket a légvonattól. E tekintetben a parasztkasoknak nagy előnyük, a szétszedhetők ajtóit pedig a kaptár s ajtók összeillése helyén posztó darabakkal lássuk el. A polyva avagy szénapárna se hiányozzék az üveges ajtón kívül s a mézterben. Így légvonat — mely sok nedvességet okoz — se lesz, s a hideg is távol. A méhek életéből is egyet-mást elmondva, különösen a téli élet mindenki figyelmét megragadta. Télen a méhek az üres sejtékbe bujnak, a künnrekedtek pedig hol körülöttek, hol rajtok gomolyagokat képeznek, s hogy az

fekvőnek gyászos sorsát, kit egykor a téli vihar sodort be a völgybe szekerestől s temetett a hó alá. Más rész a hölgyekkel enyeleg.

Legnagyobb része pedig „Egy az Isten“ s a „jövő század regényével“ van eltelve, és avval az egységes eszmével mely a jövőben fog megtestesülni, midőn a diszes társaság a rekedt levegőjü város penészes falai közül megszökve a tordahasadék tövében árnyas erdő szélén puha pázsitra dül s ez idyl fensége mellett tordai pecsenyével meg rizlinggel jutalmazza saját fáradságát, legalább is a Szt.-László lova patkója nyomán fakadt „rizlinggel“, és torozkón a „somogyival.“

Nős, a harmadik csoport, a testületnek hátraszakadt tagjai, vagy is lábai, a gyalogosok, kik az egykor eleveségéről híres de most szunnyadozó „kolozsvári atletikai clubnak“ tagjaiból valók, kik azóta járnak hátul, mióta az E. K. E. szántogatja az ugart a turistika kopár mezején, erősebb kezekbe ragadva a gyepelőt s a K. A. C. t. az eke szarvához sem tartja méltónak. Ezek jönnek, jönnek, jöddögéles, követ, füvet megszemlélnék s hozzá mélyen elmerengnek. Mekkora változás! így sohajtanak, volt idő a K. A. C. virágzásában, hogy Tordán minket nem fogadtak, mert „nem ismertek és sem kedvük sem idejük nem volt, fogadniok,“ s mi mégis elmentünk; előbb ugyan a tordahasadék tetején haltunk a szénaboglyák tövében s ránk futyolt a „Fütyer“ szele, de másnap triumphussal vonultunk, be a városba És most! minő változás! hetek óta, havak óta táplálják az édes reményt, hogy meglátnak valahára s keblök az öröm átjárja. Hanem most már megyünk

együttlétszülte meleg el ne szálljon, nem is mozdulnak e helyből. A szélről lévők felszivják a képződött izzadságot, azt tovább adják a szomszédoknak, ezek meg a mézhigitást eszközlőknek, kik azután a mézet, a táplálékot osszák ugyancsak ily csókos posta utján szájról-szájra.

Az előadás ez utolsó passusa különös átalakuláson ment át, a vendégszerető házigazda jóhírű pinczéje többszörös üvegből poharbát produkált, s lett a méhek beteleltetéséből kedélyes beborozás. Előadás végeztével még egy órahosszáig együtt maradt a társaság nagyobb része élénken diskurálva méhészeti, s egyéb élményekről. Az eléggé meg nem köszönhető ügybuzgalmat kifejtett postafőnök ezuttal megígérte, hogy ezentul minden hónapban tart előadást.

H I R E K.

— **K. Weress Sándor**, e lap tulajdonosa és szerkesztője folyó évi október hó 1-én Kolozsvárra tette át lakását, s e miatt a lap szerkesztését új szerkesztő-bizottságnak: Nagy Olivér, dr. Szentpéteri Lajos, Nagy Albert és Borbély Györgynek adta át. Midőn városunkból távozik, elismerésünket nyilváníttjuk a lap megalapítása körül szerzett érdemeiért.

— **Vármegyénk őszi rendes közgyűlését** folyó október hó 22-én fogja megtartani.

— **Egészségügyben** fúrtak egy kútat az Aranyos balpartján a nagy hid végénél, mert tudvalevőleg a rettegett járványnak a tisztátalan ivóvíz nagyon kedvez. Az Aranyos vize pedig tisztátalan, mely egy maga táplálja városunknak vizivő közönségét. E kútnak az a hibája van, egészségügyi szempontból, hogy közvetlen egy nagy szemétdomb mellé állított fel. Kérdés: vajjon az egészségre nem lesz-e ártalmas?

— **Elgázolás.** Mult szept. hó 27-én Nagy Miklós kocsija, sebeshajtás következtében, a „Vasut“ című vendéglő előtt, egy 9 éves cigányleányt elgázolt, s folyó hó 30-án meghalt. A hibás kocsist ajánljuk a rendőrség figyelmébe. — **Egerbegen** folyó hó 26-án id. Szilágyi Józsefnét elgázolta Némethy Sámuel szekere. A boncsolás nagymérvű agyrázkodást konstatált.

— **Szándékos emberölés.** mezőgerébenci Bercsa Pantilimon szept. hó 9-én szerolemféltésből nejt annyira megverte, hogy egy órai szenvedés után meghalt. A bűnös a m. ludasi kir. járásbírósnál önként jelentkezett.

is ám! De vajjon valósággal megyünk-e? vajjon nemcsak álmunkban?

Ne adj uram felébredést ebből. Engedd, hogy valósággal menjünk. Mi aztán, ha a tordahasadék „Bajkavárához“ érünk, felkapaszkodunk minden kösziklára, felkutatjuk a „harmiczhét ölnyi magasságu“ lyukat, hová „ostoba bátorsággal“ ereszkedek alá egyik kincskereső hű szolgád, Kis János kéményseprő, kit a Dárius kincsenek őrei megcsipek s azóta a pokol kinyitait szenved, Gyöngyösikent „jobbra de balra forog, sir, szeme könye csorog“ s a hová hű felesége szelleme meg-megjelen s kenyérmorzsát ereget szája . . . mi, Uram! az irántad való hálából, ha valósággal, s nemcsak álmunkban utaztatsz, f. h.ér cipőt s tordai pecsenyét eregetünk áldozatként a szenvedőnek harmiczhét ölnyi magasságból . . . Felmegyünk aztán a torozkói kőre s Jókával imádunk téged. Egy Isten! . . .

— Ilyen érzelmekkel indult ki a nagy társaság az E. K. E. nevében; be is barangolt hegyet, völgyet, meglátogatta az Aranyos mentén a várfalvi várat, az Ibla kertét is, mely szintén nevezetes a régi világból, de mindent oly gyorsan tettem én mindent, ki futár voltam a kiránduláson s hozzá még épen ezt a kirándulást kellett lejegyznem, hogy ugyancsak e kiránduló társaság előtt feolvassam e diszes béli teremben. Épen azért nézze el a diszes közönség, ha mindent le nem jegyezhettem s méltó képen elé nem alhattam, azon kívül is már éh — éh — éhes — — va — — ah . . .

Felébredtem.

Nem lehetetlen, hogy az a nagy társaság is épen így álmódta akkor a szerepét.

Irta és felolvasta — álmában y.

észrevételek a közgyűlést 5 nappal megelőzőleg az állandó választmányhoz beadhatók.

Ezen hirdetmény közzé tételét hozzám jelentse be.

Torda, 1892. szeptember 29-én.

RÉDIGER BÉLA, Alispán.

Szám 8694—1892.

Valamennyi fősolgabíró és városi tanácsnak

Zemplén vármegye alispánjának idei 17.796 sz. a. kelt átirata szerint az 1888-ik év I. és II-ik negyedében a miskolczi közkórházban áptolt Oltmann Fáni illetőségi helye a rendelkezésre álló törvényes adatok felhasználásával megállapítható nem lévén, felhívom címet, hogy nevezettel, különösen pedig az ő atyját Oltmann

Dávidot hatósága területén köröztetni s felalálása esetén illetőségi, nemkülömben vagyoni viszonyai és adoztatás iránt kihallgattatni esetleg a nevezett vármegye betegápolási alapjából előlegezett összesen 72 frt 59 kr. gyógyköltséget tőle behajtani s az eredményről mielőbb értesíteni sziveskedjék.

Torda, 1892. szeptember 24-én.

RÉDIGER BÉLA, Alispán.

H I R D E T É S E K:

Sz. 5134.
1892 kvi

Arverési hirdetményi kivonat.

A tordai kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a tordai népbank szövetkezet végrehajthatónak Bartha Dénesné Tóth Zsuzanna végrehajtást szenvedő elleni 145 frt tőkekövetelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a tordai kir. törvényszék (tordai kir. járáshíroság) területén lévő Torda város területén fekvő a tordai 654 sz. tjkvben A + 1 rdsz. 771, 772. hrsz. alatt foglalt házas telekre az 1881 évi 60 törv. czikk. 156. §-nál fogva 60 frt és a 8536 hrsz. alatt kaszálóra 3 frt, összesen tehát az árverést 603 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1892. évi november hó 4-én napján d. e. 9 órakor ezen telekkönyv irodájában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% át, vagyis 60 frt és 30 kr. készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz 42-ik §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban. a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881 LX t. cz 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Tordán, 1892 évi jun. hó 23-én.

A tordai kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóságtól.

Solymosi Miklós,
kir. törvényszéki bíró.

BERNÁD és POLONYI
TORDÁN. (Főtér.)

Ajanlják a nagyérdemű közönség becses figyelmébe dusan berendezett

FÜSZER-, FESTÉK-, LISZT- ÉS MAGKERESKEDÉSÜKET,
Á S V Á N Y V I Z

és minden
bel- és külföldi ásványtermények,
valamint
petroleum- és császárrolaj raktárukat.

Tetemes leszállított áruk. kitűnő minőségű czikkek, ugymint: legfinomabb cukor, Cuba-, Gyöngy-, Ceylon- és Portorico-kávék, mindennemű fűszerárúk.

A n.-váradí László-gőzhengermalom elismert kitűnőségű liszttel

Idényszerint friss ementhali-, groji- és imperiál sajtók, valódi orosz caviár, halikra, orosz- és francia sardiniák és mustár, mindennemű esemege-czukorkák, legfinomabb ananás-, jamaica-, brazíliai- és belföldi rumok- és theák, thea-sütemények, Liebig-féle húskivonat, (Maroni) olaszgesztenye, honi- és Suchard-féle francia csokoládék, pezsgő, asszu- és budai sashegyi vörösborkok, francia és magyar cognacok és likörök, első minőségű steáringyertyák, úrgyertyák, Brázay-féle sóborszesz.

Vidéki megrendelések pontosan eszközöltetnek.

Kiváló tisztelettel!

BERNÁD és POLONYI.

1—3

Leszállított áruk!

GAJZÁGÓ és OSZTIÁN

női és férfi-divat dusan berendezett raktára Tordán, főtér.

Nagyérdemű közönség! Van szerencsénk t. vevőinket és a nagyérdemű közönséget arról értesíteni, hogy **dusan felszerelt raktárunkat tulhalmozottnak látjuk** s ebből kifolyólag **elhatároztuk tetemesen leszállított árakon** böcsátani t. vevőink rendelkezésére.

Midőn tehát a n. érd. közönség szives pártfogását kérjük, tisztelettel ajánljuk a legjobb minőségű áruinkat a **legolcsóbb árak mellett** pontos és szolid kiszolgálással. Raktárunkon vannak:

a legjobb gyártmányu francia- és angol női- és férfi ruhaszövetek, kreton, parchett, teli kendők, női felöltők, köpenyek, kalapok, cipők, Jäger alsó-ruhák, selyem- és fils alsó-szoknyák, esőernyők, női- és férfi kész fehérneműek, keztyük, napernyők, bel- és külföldi zsebkendők stb. stb.

Tisztelettel felkérjük a nagyérdemű közönséget, hogy sziveskedjenek **saját érdekükben** áruinkat megtekinteni. Nagy raktár: paplan, pokrócz, mátrácz és függönyökből.

A nyári szezonnól visszamaradott áruk féláron adatnak el.

A nagyérdemű közönség szives pártfogásába és jóindulatába ajánlva magunk, maradtunk

kiváló tisztelettel

1—3

GAJZÁGÓ és OSZTIÁN.

Diszmuáruban nagy raktár. Illatszerek, szappan, puder, parfüm stb.

Dús választék!

Nyomatott Harmath József könyvnyomdájában Tordán.